

Hoofdstuk 108

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens vreselijk van jezelf gebaald? Dat je niet begreep dat je zo stom was geweest!!! Had je je volledig ingezet voor een bepaald goed doel en later bleek dat het helemaal geen goed doel was geweest....

Als voorbeeld: je was lid van een sportvereniging of van een kerkgemeenschap of een politieke partij en je had voor de volle honderd procent meegewerkt om dat goede doel te realiseren. Maar later bleek, dat je op een 'verkeerd paard' gewed had.

*Je schaamt je gewoon dat je zo stom, zo goedgelovig, ja zo **stekeblind** bent geweest.*

Aan het eind van het volgende verhaal uit de bijbel komt de figuur Saulus naar voren. Hij was een jonge, zeer fanatieke Farizeeër, die precies wist en deed wat God van hem vroeg. Hij besepte niet dat hij in zijn ijver om 'Gods wil' te doen, stekeblind was. Tot hij Jezus tegenkwam. Toen werd hij letterlijk, echt blind. Tot Ananias hem in Jezus' naam de ogen opende. Letterlijk en figuurlijk.

Hoofdstuk 108 - Stefanus, één van de zeven - Handelingen 6 : 8 tot
Handelingen 8 : 3

Het duurde niet lang of iedereen in Jeruzalem wist dat deze zeven mannen meer konden en deden dan alleen leiding geven aan de Grieks sprekende Joden in de Christengemeente. Zij gingen ook naar de mensen toe om het evangelie van Jezus te verkondigen. Vooral Stefanus ging geregeld naar het tempelplein om de mensen toe te spreken. Niet één van de twaalf apostelen kon dat beter dan hij. Heel ernstig sprak hij het volk toe en met veel overtuigingskracht riep hij de mensen op om zich te bekeren. Ja, erg veel mensen verzamelden zich steeds maar weer om hem heen. Het was net als in de dagen van Jezus. Ook naar Stefanus kwamen heel veel mensen. Ook Stefanus deed in Jezus' naam grote wonderen en genas zieken. Iedereen kon zien dat deze man geloofde in wat hij de mensen vertelde en dat zijn hart vol was van de heilige Geest.

Ook de leden van het Sanhedrin hoorden over Stefanus. Met elkaar spraken ze over hem. Hoe was het toch mogelijk dat het gewone volk nu achter deze Griek aanliep? Hadden ze nog niet hun lesje geleerd met die rabbi uit Nazareth, die zichzelf voor de Messias had uitgeven en die gestorven was aan het kruis? Het werd de hoogste tijd dat zij ook deze Stefanus het zwijgen oplegden!

Vooral de Farizeeërs waren deze mening toegedaan. En zij overtuigden de Sadduceeën van hun gelijk.

Een tijd geleden had hun leider Gamaliël het voor de twaalf apostelen opgenomen. Ja, deze mannen waren tenminste nog echte Joden alhoewel ze er vreemde ideeën op nahielden. Maar van deze Griekse Joden die in een verheidens land waren opgegroeid, ver van de tempel en het heilig altaar, kon je alles verwachten en niet veel goeds.

Maar wat kon je ertegen doen? Het gewone volk keek hoog bij hen op. Ze moesten geduld hebben en toeslaan zodra ze de kans kregen. En die kans kwam, nog veel sneller dan ze gedacht hadden....

Stefanus was al voordat hij zich aangesloten had bij de eerste Christengemeente, lid van de synagoge van de Griekse Joden die uit Afrika en uit Asia naar Jeruzalem waren verhuisd. Ook na zijn bekering ging hij nog regelmatig naar deze synagoge. Natuurlijk sprak hij ook in deze synagoge over de opstanding van Jezus uit de dood. Hij wilde ook zijn landgenoten van Jezus vertellen.

Nieuwsgierig luisterden zijn vroegere vrienden naar hem. Maar ze begrepen niet dat Stefanus met zoveel vuur en enthousiasme kon praten over een rabbi die als een misdadiger aan het kruis was gestorven. Het was nu net alsof Stefanus niet meer bij hen hoorde. Alsof hij in een andere wereld leefde. Hij sprak hen toe in een 'taal' die zij niet begrepen. Maar naar zijn hartstochtelijke woorden moesten ze wel luisteren of ze wilden of niet. Stefanus noemde teksten uit de oude boeken die hij totaal anders uitlegde dan de Schriftgeleerden.

Op een gegeven moment hadden ze genoeg van Stefanus zijn gepraat over de opstanding van Jezus uit de dood. En hun nieuwsgierigheid veranderde in gloeiende haat.

Veel leden van deze synagoge van de Griekse Joden hadden jarenlang in het buitenland gewoond. Daar hadden ze goede zaken gedaan. Ja, sommigen waren zelfs erg rijk geworden. Maar echt thuis hadden ze zich nooit gevoeld daar in die heidenlanden. Diep in hun hart was daar altijd het verlangen geweest om naar het land Israël te gaan, naar de Davidsstad en naar het heilig huis van God, de tempel.

Slecht een enkele keer kon men een reis naar Jeruzalem maken. Maar nooit weer zouden ze die dag vergeten toen ze na een lange reis voor de eerste keer de tempel zagen. Wie had ooit kunnen denken dat die zo mooi kon zijn: zo hoog en zo heerlijk! Een droom van goud en marmer boven de grijze muren van de stad. Nu hadden ze nog maar één wens: wonen in de stad Jeruzalem en één keer voor eeuwig rusten '*onder het altaar*'.

Om dit doel te verwezenlijken verkochten ze al hun bezit en verhuisden ze naar het oude land. Wat gaf het dat ze nu minder geld hadden te besteden dan in hun

geboorteland? Nu voelden ze zich voor het eerst thuis, thuis in hun beloofde land Israël. En voor altijd bleef de tempel de mooiste en het hoogste in hun leven, de tempel die ze liefhadden, zoals een man zijn vrouw lief heeft. Nog trouwer dan de echte Hebreërs gingen zij naar de tempel, nog secuurder waren zij op de offerdienst dan de strenge Farizeeërs...

De tempel in Jeruzalem

Zo lang als Stefanus sprak over Jezus' opstanding uit de dood en over de heilige Geest, lieten ze hem rustig praten. Maar toen hij een keer over de tempel sprak, dat die zijn tijd had gehad, sprongen ze overeind. Heftig spraken ze hem tegen. Stefanus mocht van Jezus zeggen wat hij wilde, *maar van de tempel bleef hij af!* Er mocht geen eind gemaakt worden aan de tempeldienst. Offeren had geen zin meer? Hoe kwam hij erbij!

Stefanus bleef het antwoord niet schuldig. Met een lange rij teksten uit de oude heilige boeken bewees hij dat de tempel al die eeuwen daarvoor een verwijzing was naar de Christus en dat al dat offerbloed van de dieren een teken en symbool was geweest van het bloed van Jezus dat op Golgotha vergoten was. Nu de Christus was gekomen en voor de schuld van de mensen betaald had, nu kon de tempel en alles wat daarbij hoorde verdwijnen!

Wat betekenden al die symbolen nog, nu de Heilige Geest bij en in de mensen wilde wonen?

Stefanus sprak met zoveel enthousiasme en zo vurig dat zijn vroegere vrienden niet tegen hem op konden. Beschaamd zwegen ze.

Stefanus had deze 'strijd met woorden' gewonnen, maar vanaf deze tijd beschouwden ze hem als een afvallige en haten hem.

Nu ging het niet meer alleen om hun afgod, de stenen tempel, maar ook omdat Stefanus hen met woorden de baas was geweest en zij met elkaar niet tegen hem opkonden. Zij konden het niet uitstaan dat zo veel mensen in Jeruzalem graag naar hem luisterden en dat de Geest van God hem zoveel kracht gaf om wonderen te doen.

Toen Stefanus weer een keer op het tempelplein stond te spreken, gingen stiekem een paar van zijn vroegere vrienden tussen de mensen staan. Plotseling begon één van hen luid te schreeuwen: *‘Deze man beledigt Mozes en God! Dat hebben wij zelf gehoord!’*

Stefanus wilde dit tegenspreken maar hij kreeg daarvoor de kans niet. Zijn stem werd niet meer gehoord in al dat geschreeuw.

‘Hij wil de tempel kapot maken! Wie dat doet beledigt God!’

Al luider schreeuwden ze en al dichter kwamen ze bij Stefanus. Het duurde niet eens zo lang toen begon de menigte mee te schreeuwen. Dacht die stomme Griek nu echt dat hij alles maar kon zeggen over Gods heilig Huis?

Toen ze zichzelf hees geschreeuwd hadden pakten ze Stefanus beet en sleepten ze hem naar het Sanhedrin.

De hoge heren waren maar wat blij. Dit was hun kans! Nu hoefden ze geen rekening meer te houden met het gewone volk. Nu hadden ze de vrije hand. En hij zou het gewaar worden, die discipel van de Nazarener!

Zo snel ze konden lieten ze de rechters komen en brachten Stefanus voor het gerecht.

Stefanus stond buiten onder de blauwe lucht op het binnenplein en voor hem in de zaal zaten zijn rechters. Hij wist dat het nu om zijn leven ging. Voor hem zou de wijze Gamaliël geen goed woordje doen zoals eerder wel voor de twaalf apostelen. Wat er ook zou gebeuren, hij was niet bang. Als God wilde dat hij nog meer van Jezus zou moeten getuigen, dan zou God hem verlossen uit de macht van deze rechters. Maar als het genoeg was geweest, dan was het ook goed.

Rechttop stond hij daar voor het Sanhedrin en plotseling – hij wist het zelf niet – begon zijn gezicht te stralen in een hemels licht.

Verbaasd keken zijn rechters naar Stefanus, maar hun haat werd er niet minder door. Nee, hun voornemen om hem te doden veranderde niet.

Het was net alsof God deze leiders van zijn volk Israël wilde waarschuwen:

‘Kijk goed, deze man in mijn dienaar en Ik laat nu zijn gezicht met hemels licht stralen, zodat jullie het met jullie eigen ogen kunnen zien.’

Maar deze rechters keken de andere kant uit....

Ze lieten valse getuigen komen die zeiden: ‘Stefanus zegt vreselijke dingen over de tempel en over de wet. Wij hebben hem namelijk horen zeggen dat Jezus uit Nazareth de tempel zal afbreken. En ook dat die Jezus de wetten die Mozes aan ons gegeven heeft zal veranderen.’

De hogepriester vroeg: ‘Is het waar wat deze mensen over jou vertellen?’

Stefanus wist dat het geen zin had om tegen deze beschuldigingen in te gaan.

Het Sanhedrin wilde niet eens de waarheid weten. Het ging niet om recht, nee zij

wilden zijn dood. Maar spreken zou hij! Niet voor zichzelf, niet om zijn eigen leven te redden, maar om hen nog één keer te waarschuwen!

‘Vrienden, vaders en leiders van het volk, luister...!’ begon Stafanus. Dat had slechter gekund, dachten de Sanhedristen. Deze Griek wil dus toch nog een zoon van Israël zijn. Hij erkent ons toch nog als zijn meerderen! Zou hij zich schamen en schuld bekennen? Maar Stefanus sprak al verder. Zijn rechters gingen er eens goed voor zitten. Ze wilden geen woord missen.

Stefanus gaf in het kort een overzicht van de geschiedenis van Israël tot aan koning Salomo die de tempel bouwde. Hij begon met Abraham, de man die zo trouw geloofde in Gods beloften. Abraham, die niet woonde in het hem door God beloofde land. Abraham, die ook geen zoon had, die God hem *wel* beloofd had.

Maar God richtte met hem het verbond van de besnijdenis op en gaf hem pas in zijn hoge ouderdom een zoon, Izaäk. Die kreeg zelf ook weer een zoon, aartsvader Jacob. En van de twaalf zonen van Jacob stammen alle Israëlieten af. Door de eeuwen heen is het volk Israël trots geweest op die twaalf aartsvaders, maar toch wist iedereen dat zij niet zo vroom zijn geweest, want zij verkochten hun broer Jozef als slaaf naar Egypte.

Maar God was Jozef genadig. Jozef redde Egypte van de hongerdood en liet zijn familie naar Egypte komen. Het volk Israël dat later door de Farao als slaven erg verdrukt werd.

Maar God vergat zijn volk niet. Hij verlostte het door de hand van Mozes, hoewel het volk hem niet wilde erkennen als hun leider. Meerdere keren kwamen ze tegen hem op in opstand. Ze luisterden niet naar hem en dienden andere goden, hoewel zij de tabernakel bij hen hadden, die ze met zich meedroegen door de wildernis. Jozua bracht de tabernakel in het beloofde land, maar het volk keek er niet naar. Nee, zij dienden de afgoden, net zo lang tot koning David de ark naar Jeruzalem bracht. Daar bouwde zijn zoon Salomo de tempel, het heilig huis van God....

Tot zover hadden de mannen van het Sanhedrin naar Stefanus geluisterd. Eén ding moesten ze deze discipel van de Nazarener toegeven: hij kende de geschiedenis van zijn volk goed. Het was gewoon een genot om naar hem te luisteren, hoe hij in korte duidelijke zinnen hun geschiedenis door de eeuwen heen vertelde. Maar nu was hij toe aan de tempel en moest duidelijk worden, welk standpunt hij in dezen innam.

‘De tempel,’ sprak Stefanus, ‘stond in Jeruzalem en God woonde te midden van zijn volk. Maar in plaats dat zij Hem dienden en leefden volgens Zijn wet, hadden ze Hem verlaten en dienden zij de afgodsbeelden. De toorn van God

kwam over het volk Israël en God gaf Zijn volk over aan de heidenen, met als gevolg dat ze werden weggevoerd naar Babylon....

Het waren jullie voorvaderen die opstonden tegen God. Maar jullie zijn geen haar beter! Jullie zeggen dat jullie strijden voor de eer van de tempel, maar de Allerhoogste woont niet in tempels die door mensen gebouwd zijn. Het is zoals de profeet zegt: ‘De hemel is Mij een troon en de aarde een voetbank voor mijn voeten. Hoe zouden jullie dan voor Mij een huis bouwen? God zelf zegt door de profeet: ‘Hoe zou een stenen huis Mijn woonplek zijn?’

Rechters van Israël, leden van het Sanhedrin, jullie kennen deze woorden van de profeet maar jullie handelen er niet naar. Jullie zijn er trots op dat jullie met God het verbond van de besnijdenis hebben, maar jullie zijn *‘onbesnedenen van hart’*, want in jullie harten geloven jullie niet in God en met jullie oren willen jullie niet naar Hem luisteren. Net zoals jullie voorvaderen gehoorzamen ook jullie de Heilige Geest niet! Welke profeten hebben jullie voorouders niet vervolgd en gedood! Ja, de profeten die de komst van de Messias aankondigden werden vermoord en jullie....? *Jullie zelf hebben de Messias verraden en vermoord.* Jullie, die de wet van God via engelen gekregen hebben, jullie hebben je niet aan deze wet gehouden.....

Stefanus wilde nog meer zeggen, maar de rechters sprongen overeind en kwamen dreigend op hem af. Een wilde woede laaide in hen op. Ze knarsten hun tanden. Durfde die Griek te zeggen dat zij zich niet aan de wet hielden? Zij, die dag en nacht de wet van Mozes bewaakten met hun eigen leven! De dood had hij verdiend! En hij zou hun niet ontkomen!

Toen wist Stefanus dat zijn laatste uur geslagen had. Hij zag het aan de gezichten van zijn rechters, las het in hun ogen. De haat spatte eruit. Maar bang werd Stefanus niet. Hij dacht niet aan pijn en lijden. Nee, in zijn gedachten was hij al bij Jezus in de hemel. Hij keek omhoog naar de blauwe lucht. Nog heerlijker begon zijn gezicht te stralen. Stefanus zag niet meer de blauwe lucht, maar hoger en verder, oneindig ver en toch zo dichtbij zag hij *Gods Heerlijkheid*. Nog nooit in zijn leven was hij zo blij geweest als nu met al zijn vijanden om zich heen. Hartstochtelijk, ja in vervoering riep hij uit: *‘Ik zie de hemel wijd open en zie de Mensenzoon staan aan de rechterkant van God....’* Zijn stem werd in het wilde geschreeuw van de Sanhedristen niet meer gehoord. Ze stopten zelfs hun vingers in hun oren en schreeuwden luidkeels om Stefanus’ stem maar niet meer te horen.

En toen, als een bende wilde wolven vielen ze Stefanus aan. Ze sleepten hem het tempelplein over de stad uit, naar de steile afgrond waar de misdadigers gestenigd werden....

Eerst op de plaats van de executie kwamen ze tot bezinning. Er was geen vonnis uitgesproken en ze hadden ook niet de Romeinen om toestemming gevraagd. Maar dat kon allemaal later in orde worden gemaakt. De steniging kon niet uitgesteld worden! Deze straf had hij verdiend. Deze Griek, die Gods wetten niet naleefde. Hij moest gedood worden volgens de regels van de wet! De getuigen die een aanklacht tegen hem hadden ingediend zouden hem van de hoogte afduwen regelrecht het ravijn in. Daarna zouden ze een zware steen op zijn lichaam, op zijn hart laten vallen zodat hij stierf. Pas daarna mocht iedereen op het dode lichaam van deze ‘misdadiger’ stenen naar beneden gooien. Nu stond Stefanus aan de rand van het ravijn. De getuigen trokken hun mantels uit. Ze liepen naar één van de rechters en legden hun mantels voor zijn voeten neer. Dit was het teken dat zij niet zo maar iemand gingen vermoorden. Nee, zij voltrokken het vonnis in opdracht van het Sanhedrin. Langzaam, met gebalde vuisten liepen ze op Stefanus af. Stefanus keek weer omhoog. Hij bad: ‘Here Jezus, mijn leven is in uw handen!’

‘Here Jezus, mijn leven is in uw handen!’

Daarna knielde hij en riep: ‘Heer, straf hen niet voor deze misdaad.’
En daar waren de getuigen. Ze lieten een zware steen op zijn kloppend hart vallen....

De rechters wachtten, tot ze er zeker van waren dat Stefanus overleden was. Daarna gingen ze naar huis. Ze dachten dat zij met deze wrede moord een goede daad hadden verricht. Niet één was daar meer van overtuigd dan de jonge rechter Saulus die op de mantels van de getuigen had gepast.

Hij was blij dat Stefanus dood was. Maar dit was nog maar een begin. Al die Grieks sprekende Joden die lid waren van die Christengemeente moesten ‘uitgeroeid’ worden en Saulus was bereid om dat te doen.

*De mantels legden ze aan Saulus
zijn voeten*

Niet omdat hij een wrede man was die zich verheugde in het leed van zijn medemens. Maar deze Saulus dacht dat het zijn plicht was. Het ging om het recht van de tempel, om het heil van Israël, *om de eer van God....*

Wanneer er deze dag iemand was geweest die tegen Saulus gezegd zou hebben dat hij een aantal jaren later het evangelie van Jezus Christus zou verkondigen in de landen van de heidenen, dan zou hij dat niet geloofd hebben!

Diezelfde dag nog kwamen mannen van de Christengemeente met gevaar voor hun eigen leven het lichaam van Stefanus ophalen en begroeven het in een graf dichtbij de stad.

Ook diezelfde dag begon de rechter Saulus in opdracht van het Sanhedrin met zijn bloedig werk. Hij ging huis in, huis uit bij de Grieks sprekenden gemeenteleden en sleepte mannen en vrouwen naar de gevangenis.

In korte tijd was de groep van deze Griekse Joden verdreven uit de stad Jeruzalem en waren ze gevlucht naar de steden en dorpen van Judea en Samaria.